

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: MEDLIDENHED

Citation: Aakjær, Jeppe: "MEDLIDENHED", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid68000/facsimile.pdf>
(tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

REGNVEJRSSTEMNING.

FRA ensom Vraa jeg stirrer ud
i Dagens Graa og Vejrets Slud.

Nys pisket Regn mod Husets Væg,
nu hænger Dryp i Tagets Skjæg.

De Draaber falder een for een
og splintres brat mod Gaardens Sten.

En Dræbe fik ej andet Kald
end det at pøse paa sit Fald.

— Som Dryp fra Tag saa synker ned
min Nat, min Dag mod Evighed.

Og uden Stands, mens Regnen siaar,
idag forvandles til igaar.

Een Draabe fyldt af Lysets Guid,
een levret sort som Jordens Muld.

Saa drypper ned ens Hjerterblod
i Evighedens staaalgraa Flod.

^{30/6} 1898.

MEDLIDENHED.

KOM alle Hunde til min Dør
og vilde saa gjerne slikke,
jeg væbned mig med mit spanske Rør
og pryglod den hele Klippe.

Gik alle Præster, som Gud har skabt,
frem for mig med Bedekranse
og bad for min Sjæl, „som gaar fortabt“,
hvor skulde min Svøbe danse!

Bliv fra mig med jeres Medlidenhed!
Jeg aldrig for Døden skjælved;
og reddes ved jer! — nej, hellere ned
i Kvalernes dybeste Helved.

— Ej saa, at jeg hader den milde Haand,
der glatter Fortvivlelsens Rynke,
men blot den flade, fornyklede Aand,
der smigrer sig selv ved at ynke.

Ej dem jeg hader, som Lindring bar
til Fattigfolks livshaarde Vaner,
men dem, der selv først Røvere var,
og senere — Samaritaner.

Giv Retfærd Sæde ved Verdens Rør,
fri Folket fra Dumhedens Mare,
sørg for, at ingen gjer ondt mod sin Bro'r,
da kan du „Medlidenhed“ spare.

Da voxer der Brød til hvert sultende Barn,
der leger langs Rendestensbrættet,
og Lasten, der fisker med lovløse Garn,
skal ingen fange i Netter.

Da skaber enhver sig sit eget Behov,
og ingen Nødlidende gyser.
Først da er der Mening i Sang og i Lov,
naar ingen sulter og fryser.

Efteraar 1898.

GAA I SKOVEN.

ER du syg i dit Sind, er der Brod i din Sjæl,
er der Ebbe og Fald i dit Mod,
har Misundelsens Giftengel stunget din Hæl
og beslimet din Sti, at som havrullet Pæl
den bedragerisk svigter din Fod,
sidder Sorg ved dit Fad,
sidder Savn ved dit Krus,
er der lavt til dit Loft,
er der trangt i dit Hus —
gaa i Skoven!